

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

יחסים מסוכנים

מאת כריסטופר המפטון

מסוכנים

יחסים

מאת
כריסטופר המפטון

על פי רומן מאת
שודרלו דה לאקלו

נוסח עברי: אלי ביז'אווי
בימוי: אילן רונן
עיצוב תפאורה: ניב מנור
עיצוב תלבושות: אולה שבצוב
כריאוגרפיה ועריכה מוסיקלית:
מירי לזר
תאורה: זיו וולושין
קרבות במה: ברק גונן
שפה ודיבור: אסי אשד

משתתפים:

המרקזה דה מרטיי:
אסנת פישמן

מאדאם דה וולאנד':
דוית גביש

קסיל וולאנד', בתה:
לאה גלפנשטיין/הגר טישמן

הרוזן דה ואלמון:
אביב אלוש

אזולן, משרתו:
שפי מרציאנו

מאדאם דה רוזמונד:
רותי לנדאו

רעיית הנשיא דה טורוול:
דנה ידלין

אמילי/ז'ולי:
אוסרת אינגדשט/תימור כהן

השבלייה דאנס'ני:
מאור שוויצר

משרתים:
חן גבעתי, נמרוד דגן

מנהלת הפקה: דנה פלסר
עוזרת בימאי: נועה ענתות

המחזה

מחזהו הנודע של כריסטופר המפטון, אשר נכתב בהשראת רומן מכתבים מאת שודרלו דה לאקלו משנת 1782, המציג את חיי החברה המושחתת והדקדנטית של תקופתו. דה לאקלו מתאר ביצירתו שני בני אצולה משועממים – הרוזנת מרטיי והרוזן ואלמון, אשר מתוך תאוות כוח, בוחרים לשבור את ליבם של אוהבים צעירים ולרסק את עולמם התמים והרומנטי. הרומן עורר שערוריה גדולה בתקופתו, משום שהעז לחשוף את פרצופה האמיתי של האצולה הצרפתית המסואבת, הכוללת קנאה, שנאות, יצרים ותשוקות מיניות פרועות. במהלך השנים זכה הרומן "יחסים מסוכנים" לעיבודים רבים, בתיאטרון, באופרה, בקולנוע ובטלוויזיה.

משך הצגה: שעה ו-45 דקות ללא הפסקה

הצגה ראשונה: 17 בדצמבר, 2015, אולם מסקין

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו | צילומים בחזרות: ז'ראר אלון

עיצוב גרפי: אנוטלסטודיו | עיבוד צילום שער: שיין הורביץ | עיצוב פוסטר: פאר לין CREATIVE

קולאז' מוסיקלי:

Original songs by: Madonna ("Vouge"), Eric Serra ("The Diva Dance"), Indila ("Dernière Dance"), Jamiroquai ("King For A Day")

Rock covers for: Vivaldi's "Winter", Beethoven's "Moonlight Sonata"

String Quartet tributes to: Nirvana ("Polly"), Radiohead ("No Surprises", "Karma Police"), Muse ("Time is Running Out"), Metallica ("Nothing Else Matters", "Fade to Black", "One"), Gotye ("Somebody That I Used to Know"), The Doors ("Riders on The Storm"), Madonna ("Papa Don't Preach")

LES LIAISONS DANGEREUSES

By Christopher Hampton

From the novel by Choderlos De Laclos

Hebrew Version: **Eli Bijaoui**

Directed by: **Ilan Ronen**

Set Design: **Niv Manor**

Costume Design: **Ula Shevchov**

Choreography & Music Editor: **Miri Lazar**

Lighting Design: **Ziv Voloshin**

Stage Fights: **Barak Gonen**

Speech: **Assi Eshed**

The Cast:

La Marquise de Merteuil: **Osnat Fishman**

Mme de Volanges: **Davit Gavish**

Cecile Volanges: **Lea Gelfenstein/Hagar Tishman**

Le Vicomte de Valmont: **Aviv Alush**

Azolan: **Shefi Marziano**

Mme de Rosemonde: **Ruth Landaw**

La Presidente de Tourvel: **Dana Yadlin**

Emilie/Juli: **Oshrat Ingedashet/Timor Cohen**

Le Chevalier Danceny: **Maor Schweizer**

Servants: **Nimrod Dagan, Chen Givaty**

The Play

Set in the final days of the ancien régime, *Les Liaisons* offers a revealing portrait of decadence among the French aristocracy on the eve of the Revolution. Its series of intimate letters chronicles the amorous adventures of the Marquise de Merteuil and the Vicomte de Valmont. Clever, wealthy, and bored, they amuse themselves by devising a game that uses sex to humiliate other members of their social circle. No winners emerge from their battles, in which the innocent suffer alongside the guilty.

Production Manager: **Dana Plessner**

Assistant Director: **Noa Anatot**

Program Editors: **Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo**

Rehearsals photography: **Gerard Allon**

Program Design: **Nutelstudio**

Cover photo editing: **Shine Horovits**

Opening: 17 December, 2015 The Meskin Theatre

Length: 1 hour and 45 minutes with no interval

מתוך הקדמת המביא לדפוס

לפי עניות דעתי, שירות טוב הוא למוסר אם מסירים את הלוט מעל השיטות שנוקטים בעלי המידות המגונות להשחית בהן את בעלי המידות היפות; ואני מאמין שאגרות אלה עשויות לתרום תרומה של ממש בנידון זה. כן ימצאו בהן הראיה והמשל לשתי אמיתות חשובות שאפשר להניח כי קרנן ירדה לאור העובדה שכה ממעטים להשתמש בהן הלכה למעשה. האחת: כל אשה הנעתרת לשהות במחיצתו של גבר חסר דרך-ארץ סופה להיות קורבנו, והשנייה: כל אם המתירה לאיש זולתה לרכוש את אמון בתה, לוקה לפחות בחוסר זהירות. זאת ועוד: צעירי שני המינים יוכלו ללמוד כאן כי הידידות שמעניקים להם, כה בנקל כביכול, אנשים שמידותיהם מגונות, היא תמיד מלכודת מסוכנת והרת אסון הן לאשרם והן לטוהר מוסרם. ואולם המעוות, המצוי תמיד בקרבה כה רבה אל הטוב, סכנתו כאן חמורה בעיני עד מאוד. רחוק אני, איפוא, מלהציע אסופת אגרות זו לבני הנעורים. אדרבה, כסבור אני כי חשוב ביותר להרחיק מהם כל חומר קריאה בדומה לזה. המועד בו הוא ייהפך למועיל נתפש יפה, דומני, על ידי אם אחת טובה, נציגת בנות מינה, שנחנה לא רק בחריפות השכל, אלא גם בבינת הלב. "סבורתני" אמרה אלי לאחר שקראה את כתב היד של חליפת אגרות זו, "כי אגמול חסד של ממש עם בתי, אם אתן לה ספר זה ביום נישואיה". אם כל האימהות תמימות דעים עמה כי אז אשתבח עד סוף ימי על שפרסמתי אגרות אלה.

מתוך ההקדמה לספר "יחסים מסוכנים" בתרגומה של יונת סנד, הוצאת "הקיבוץ המאוחד", 1975

איור למכתב מס' 96
ואלמון נכנס לחדרה של ססיל (1796)

פייר אמברואז-פרנסוא שודרלו דה לאקלו נולד ב-17 באוקטובר 1741 באמיין, למשפחת נוטריונים בעלת תואר אצולה. בהיותו בן עשרים החל בקריירה צבאית ושרת כקצין זוטר בחיל התותחנים. הסכם פריז שם קץ למלחמת שבע השנים וגם לשאיפותיו המבצעיות של לאקלו והוא הוצב בשטרסבורג (1769 - 1775). ב-1779 נשלח לאיל ד'אקס. כאן החל, כפי הנראה, לכתוב את ספריו "יחסים מסוכנים" (Les Liaisons dangereuses) ו"מכתב לגברת מונטלמבר". ב-1781 קיבל חופשה בת חצי שנה, במהלכה, סיים את כתיבת ספרו. האכזבות בתחום הצבא פינו את מקומן לשאיפות בתחומי הספרות. עד אותה עת פרסם רק שירים אחדים בירחון השירה L'Almanach des Muses. ותמליל לשתי אופרות קומיות, שאחת מהן, "ארנסטין", בהשראת סיפור מאת הסופרת מארי-ז'אן ריקובוני, נחלה כישלון כבר בהצגת הבכורה. ב-23 במרץ 1782 פרסם לראשונה הספר "יחסים מסוכנים" במהדורה בת ארבעה כרכים, על ידי הוצאת Durand Neveu. הספר זכה להצלחה מיידית, נמכר ב-1,000 עותקים בחודש הראשון להפצתו, אך עורר שערורייה גדולה. רשויות הצבא פקדו על לאקלו לשוב מיד לגדודו. ב-1784 פרסם מסה על הרומן האנגלי "ססיליה" ובה הביע את השקפותיו על הספרות. שנה לאחר מכן, במסגרת תחרות אקדמית, כתב חיבור "על חינוך הנשים". ב-1786 פרסם מכתב אל האקדמיה הצרפתית ובו ביקורת חריפה על המחשבה המדעית שרווחה באותם ימים. מכתב זה, העלה שוב את חמתן של רשויות הצבא כלפיו. בשנה זו נשא לאישה את מארי-סולנז' דופרה, שהייתה צעירה ממנו ב-18 שנה. לאקלו נטל חופשה מהצבא ופנה לקריירה מדינית. הוא הצטרף לחוגים מהפכניים, היה עורכו של עיתון יעקוביני וייתכן שהיה זה שכתב את החשובים שבנאומיו של רובספייר. ב-1793, לאחר שארגן את צבא המהפכה שאפשר את הניצחון בקרב ואלמי, נאסר, אך שוחרר כעבור שנה. ב-1795 כתב את חיבורו "על אודות המלחמה והשלום", יצירתו האחרונה כסופר. ב-1800, בזכות התערבותו של נפוליון, התמנה לאלוף בחיל התותחנים. שלוש שנים לאחר מכן הצטרף אל צבאו של מירא באיטליה ומונה למפקד העליון של תותחני המילואים. בחמישה בספטמבר, באותה שנה, נפטר בטאראנט כתוצאה ממחלת הדיזנטריה והמלריה. הוא נקבר באי סן פאולו הסמוך לעיר, במבצר שנבנה לפי הוראותיו, הנושא עדיין את שמו "פורט דה לאקלו" (Forte de Laclos).

איור למכתב מס' 10 (1796)

סקיצות לתלבושות - השבלייה דאנסני והמרקיזה דה מרטיי, אולה שבצוב

זהות ושפה ורד מוסטון

מגלים חיים מלאים בהנאה ותוכן. עד 120.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם.

רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר, מכון פיזיותרפיה ושירותי בריאות מתקדמים.

רשת בתי מגורים
לגיל השלישי

נשמח לספר לכם יותר.
www.ad-120.co.il | *6120

רשת בתי מגורים לגיל השלישי • הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב

ריאיון עם המחזאי כריסטופר המפטון

איך הגעת אל הרעיון לעבד את הרומן "יחסים מסוכנים"?

בשנת 1975, פנה אליי התיאטרון הלאומי וביקש ממני שאתרגם עבורו מחזה של מאריבו. כשהבנתי שהמשימה מורכבת וקשה, הצעתי להם את "יחסים מסוכנים". הם דחו את הצעתי ובסופו של דבר תרגמתי את המחזה "אגדות מיערות וינה". ב-1984 פנו אליי מהתיאטרון השייקספירי המלכותי ובקשו שאציע להם מחזה. הצעתי להם את "יחסים מסוכנים". הקשר שלי לרומן התחיל בתקופת לימודי באוקספורד, שם למדתי ספרות אנגלית וצרפתית ואף צפיתי בגרסתו של הבמאי רוז'ה ואדים לרומן. סיפורו של לאקלו פותח את התקופה האהובה עלי ביותר בספרות הצרפתית, זו של בלזאק, סטאנדל ופלובר. זהו אחד הספרים שפקחו את עיניי. כחמש עשרה או עשרים שנה לפני המהפכה, עסקו רוב הסופרים הכישרוניים בפורנוגרפיה - פורנוגרפיה רכה, אלגנטית. הספר "יחסים מסוכנים" הוא לא פורנוגרפי, אבל הוא בכיוון. קזנובה היה בן התקופה, אבל אני לא מאמין לאף מילה שלו. הדמויות שלו הן בדיוניות.

איך התמודדת עם שפתו של לאקלו בזמן תהליך העיבוד?

תחילה ניסיתי להבין את כוונותיו המקוריות של המחבר ואחר כך להישאר נאמן להן, תוך כדי תהליך ההריסה והבנייה מחדש, הנדרש במעבר ממדיום למדיום. היו לי קשיים רבים להגיע אל הסגנון הנכון. חיפשתי לשון שלא תהיה בליל של סגנונות וגם לא מודרנית מדי. כתיבתו של לאקלו חריפה ובהירה. הוא היה סופר אלגנטי מאוד והפליא להתבטא גם במאמריו הפחות מרתקים. בנוסף לכך הוא גם היה שנון. תופעה בהחלט יוצאת דופן. הסגנון ששלט בתקופתו היה רוסו - סגנון שמטרתו להוכיח עד כמה אתה קשוב לכל רגש, בעיקר של עצמך. הרומנים של התקופה מלאים בדמויות רגשניות, הפורצות בבכי ופורטות על מיתרי רגשות החרטה.

האם גם דמותו של לאקלו קסמה לך כמו הרומן שכתב?

בהחלט. לדעתי, לאקלו הוא הסופר האידיאלי: בהיותו בן 41 כתב רומן שעורר סנסציה מיידית ומתמשכת. "יחסים מסוכנים" אינו רק יצירת מופת, אלא הדוגמה המובהקת ביותר של "רומן המכתבים". לאקלו היה גנרל בצבאו של נפוליאון. ביסודו של דבר היה ליברל. הוא היה אקטיבי מבחינה פוליטית אך לא ידוע עד כמה. אנחנו יודעים שכתב חיבור על חינוך הנשים. הוא חש כי העובדה שהנשים אינן זוכות להשכלה היא שורש הבעיה של זמנו. בנקודה זו הוא לא התפשר. בחייו הפרטיים היה כרוך מאוד אחרי אשתו ותמיד סבל מבעיות כספיות. כתבו עליו שהיה סנוב ושבעצם העריץ את הדמויות שיצר בספרו.

בשעה שהצופה מרותק לתכנים האכזריים שמאחורי הגיזונים האלגנטיים, קשה לו שלא לחשוב על המהפכה הצרפתית

לדעתי זה שזור בתוך הטקסט. אי אפשר לקרוא את הספר בלי לחשוב שכל זה חייב להיפסק. האריסטוקרטיה נעשתה כל כך מושחתת, כל כך עשירה, שהמצב הפך להיות בלתי נסבל. צירו של הרומן הוא הכוח והשימוש בו לרעה. הנושא השני שמעניין אותו הוא הפסיכולוגיה של המין. אני לא יכול להיזכר בשום רומן אחר העוסק במיניות של אנשים בצורה כזאת, בלי הנד עפעף. אולי לבד מפרוסט. אבל לאקלו מכיר בכך שיש דבר כזה המכונה אהבה.

מתוך ראינות שנערכו עם המחזאי בשנים 1986 ו-1990

המכתבים של 'אז' בשירות ה'עכשיו' / אלי ביזאווי

לאקלו כתב רומן רחב יריעה המורכב מקרוב ל-200 מכתבים שמחליפות ביניהן הדמויות. המפטון, המחזאי, רקח מרומן-המכתבים מחזה ייצרי וטעון, כשהוא מפיח חיים תיאטריים בדרמה העולה מהמכתבים. כיוון שעבודתו התמקדה בהפיכתם של מכתבים לסצנות דרמטיות, הוא צמצם בנוכחותם של מכתבים במחזהו והעמיד רצף כרונולוגי הולך-ונטען של סצנות סלוניות. כמה שנים מאוחר יותר, לוקח אותו המפטון את מחזהו ומעבד אותו לתסריט. אולי זה שינוי המדיום, אולי השנים שחלפו אולי גם וגם, אבל קצב ההתרחשות משתנה, הסצנות מתפצלות, מתהדקות ופה ושם דבק חדש-ישן משמש את היוצר: מכתביו של לאקלו, שמופיעים לנראים נשמעים יותר מבגרסת המחזה. מרתקים גם משחקי ה'גזור-והדבק' של המפטון-התסריטאי עם הטקסטים של המפטון-המחזאי: את הסצנה הראשונה (והארוכה) בין טרווול לואלמון במחזה, לוקח המפטון-התסריטאי כמו שהיא - רק מחלק אותה לשלוש סצנות שונות בזמני-התרחשות סמוכים-פירוק

שמעצים את הדרמה, מקנה כוח לכל אחד מחלקי הסצנה ומאפשר מעבר להתרחשויות אחרות וסימולטניות.

קיומם של רומן, מחזה וסרט היו כר מעניין לדיאלוג. אילן רונן, במאי ההצגה, נמשך מהרגע הראשון למכתבים. אני חיפשתי דרכים לאזור את המחזה מסלוניותו. אילן שלח לי עוד ועוד מכתבים. אט-אט הם הלכו והפכו עבורנו מפתח לאופן שבו מדברת למבוימת/נעה ההצגה. לצד תפקידם הדרמטי הם הפכו אמצעי עריכה וכלי 'איוורור', כשהם מאפשרים מחד: התכתבות ישירה ואינטימית עם לאקלו ודמויותיו ומאיך יצירה של מבנה ושפה בימתית פוטנציאלית שמשוחררים מהריאליזם של המחזה; מכאן לקחו אילן ואתו מירי לזר ולהקת השחקנים את המושכות ויצרו את ההצגה שלפניכם.

צפייה מהנה, דצמבר 2015

BALMAIN
swiss watches

Bellafina

מגוון מתרחות | migvan

50% הנחה
על כל שעוני BALMAIN
15% הנחה נוספים לשעוני מבצע

The expression of style
www.balmainwatches.com

miller
Fine Jewelry & Watches

מסיליה ירושלים טל. 02-6223414 | קניון ג' כסר טבא ירושלים טל. 09-7681020 | קניון ארנה מרינה הרצליה טל. 09-9509986 | קניון שבעת הכוכבים הרצליה טל. 09-9509088 | קניון הרהב ראשון לציון טל. 03-7444110 | קניון עזריאלי תל-אביב טל. 03-6081118 | קניון רמת אביב תל-אביב טל. 03-6419288

*בכפוף לתקנות המבצע

miller המכשטים - מילד

"יחסים מסוכנים" - מרומן למחזה / אירווינג ורדל

אפשר לומר כי למלאכת העיבוד היצירתית של כריסטופר המפטון לרומן "יחסים מסוכנים", שמור מקום של כבוד בין עיבודים נוספים שאינם נופלים מן המקורות שלהם. המפטון העביר בנאמנות את הסיפור של לאקלו, שבמרכזו שני תכנים הקושרים קשר לפתות אישה נשואה ונערה בת חמש עשרה. הוא הקפיד לא להשמיט אף יסוד חיוני המצוי במקור והצליח לדחוס את העלילה, שבספר מתנהלת על מי מנוחות, לתוך מתכונת של קפיץ מתוח. בעיקר, הצליח המפטון לשמר את כוחם המרתק של המרקיזה דה מרטיי והרוזן דה ואלמון - צמד הנאהבים לשעבר, הדבקים זה בזה בשותפות של השחתה מינית ונקמה. הוא מזמין את הצופה לעקוב אחר שני מקצוענים בפעולה, המשחקים משחק על פי כללים הפרוורטיים והנוקשים שהם חוקקו בעצמם. תוך כדי מעקב אחר מערכת היחסים הסבוכה שבין המרקיזה והרוזן, הולכת וגוברת ההכרה כי בעצם אין כאן שוויון כוחות. ואלמון, אותו מקצוען מיומן, הופך לכלי שרת בידיה של דה מרטיי. השניים והנישואים הקשיחו וחישלו אותה. תאוות הנקם שלה מתבססת על השקפת עולם מוצקה, פמיניסטית, למרות שהיא נהנית להכאיב ולהזיק לבנות מינה. ככול שההצגה מתפתחת מתברר כי הרוזן, שהפך למכשיר בידיה, הוא בעצם קורבנה הראשי.

מחזאי אנגלי ומבקר תיאטרון

יחסים מסוכנים - רומן מכתבים פסיכולוגי

הרומן "יחסים מסוכנים" מאת שודרלו דה לאקלו שייך לז'אנר "רומן מכתבים". הבחירה בז'אנר זה, משפיעה על המצבים הרגשיים המתוארים בו: מצבים רגשיים שמכתבים מסויימים מדווחים עליהם שלא ממקור ראשון, דבר הגורם לצמצום יכולתם לעורר התרגשות בלב הקורא, ומצבים רגשיים שאנו יכולים לנחש את קיומם, אך ורק מקריאה "בין" המכתבים. למעשה, "יחסים מסוכנים", מורכב כולו ממצבים רגשיים מסוג זה. אם כן, הסיפור מתרחש במכתבים עצמם, וגם הללו, יותר משהם מציגים לפני הקורא את האירועים שעליהם הם מדווחים, הם מציגים לפניו את ההתרחשויות הנפשיות הפנימיות - של כל אחד מכותבי המכתבים. במוקדם או במאוחר, הקורא נוכח לדעת, שהעיקר ברומן זה אינו במה שקורה או שעתיד לקרוא, אלא דווקא ב"אחורי הקלעים" של ההתרחשויות. "יחסים מסוכנים" הוא למראית עין רומן של פיתוי בעל מידה לא מבוטלת של קסם ארוטי, אך משום שהוא מתעניין בצפונות נפש האדם יותר מאשר בהתרחשויות במציאות החיצונית, זהו רומן פסיכולוגי, הפורש לפני הקוראים דרמה של מחשבה ורגש.

לאקלו עושה שימוש במכתב כאמצעי ל"תיעוד" נפש האדם. הוא משקיע מאמצים רבים במטרה לבסס את אמיתותם של המכתבים כמכתבים אמיתיים. כך, למשל, המכתבים אינם ארוכים מן המתקבל על הדעת, ובאותם מכתבים הנוטים להתארך, מתלוננים הכותבים על המאמצים שעליהם להשקיע בכתיבה. לעיתים הם שולחים רק את טיוטות המכתבים, כדי לחסוך מעצמם את טרחת ההעתקה, לדבריהם. לעיתים קרובות מודגש מצבו המיוחד של הכותב בעת הכתיבה - למשל, העובדה שהוא או היא ממהרים, שזוהי שעת לילה מאוחרת, שהם עייפים וכיוצא בזה. כך יוצר לאקלו אצל הקורא את הרושם, שאמנם קיימת כאן "מסננת של מחבר", אלא ש"מחבר" זה אינו הסופר, אלא הדמות שכותבת את המכתב. מטרתו היא לקרב את הקורא אל אישיותו של הכותב יותר מאשר על המאורעות שעליהם אותו כותב מדווח. וכך קורה, שיש מקרים, שבהם מספרות שתי דמויות שונות, כל אחת מנקודת הראות שלה, על אותו אירוע, ולכל אחת מנקודות הראות הללו יש תוקף משלה. ישנם מקרים אחרים, שבהם מתנגש הסברו של כותב המכתב לדברים שעליהם הוא מדווח, עם הסברו של כותב אחר לאותם דברים עצמם. בכל המקרים הללו על הקורא להחליט בעצמו איזה מן התיאורים או ההסברים נראה לו המתאים ביותר.

את המכתבים ב"יחסים מסוכנים" קשה לתפוס כווידיויים אישיים. מכתבים אלו נועדו, למעשה, למשוך את תשומת לבו של אדם אחר, ועל הקורא ללמוד להכיר גם את משמעותן של השתיקות המכוונות שבהם, את חצאי האמיתות שלהם ואת כל ניסיונות התמרון של כותביהם המעוניינים להשפיע על קוראיהם. השימוש במכתבים, מעצם טבעו, יוצר מרחק בין הקורא לבין האירועים שעליהם הוא קורא. לאקלו מציג לפני הקורא, מכתבים של כותבים שונים, לאו דווקא על פי הסדר הכרונולוגי של התפתחות העלילה. אין ספק שהסופר מעוניין שנתרכז פחות בעלילתו של הרומן ויותר בנושא שלו, כלומר, בעניין שלשמו הוא נכתב באמת. הדמויות השונות והסיטואציות המורכבות שלתוכן הן נקלעות לא מעניינות אותו כשלעצמן, אלא - ובמיוחד - כאמצעים להבעת השקפותיו הכלליות על האדם ועל החברה בתקופתו.

מתוך "תרבות ההשכלה": הגות ואמנות באירופה של המאה ה - 18, הוצאת "האוניברסיטה הפתוחה", 1990

איור למכתב מס' 115. ואלמון מכתבי לסטיל מכתב לדאסני (1796)

סקרנה לתלבושת - מאדם דה וואלה. אלה צאנב

חיצו הביקורת של לאקלו כלפי החברה הצרפתית במאה ה - 18

איור למכתב 143 מותו של הרוזן

מאדם דה
מרטיי וסיל
איור משנת
1782

החברה הצרפתית במאה ה - 18 נוהלה כמערכת הירארכית, שבה הוכתבו חיי הפרט בעיקר על ידי ייחוסו החברתי וממונו. הנישואין, שנערכו בגיל צעיר, הוסדרו על ידי ההורים, שבחרו את בן הזוג או את בת הזוג המתאימים על פי קריטריונים של מוצא ושל ממון. בנות המעמד הגבוה קיבלו את החינוך צר האופק של בתי המנזר (ויש משמעות לעובדה, שהמרקיזה חמקה מחינוך זה). תקופת עיצוב זו הסתיימה, בדרך כלל, בפתאומיות, כאשר הנערה בת החמש-עשרה נזרקה, בלא הכנה מוקדמת ובלא הדרכה, אל תוך חברת מבוגרים רוחשת תככים חברתיים-מיניים. מעל לכל יוצא לאקלו כנגד אותו קנה מידה מוסרי כפול ביחס לפרשיות אהבים "אסורות", שהנישואין המסודרים תרמו רבות לקיומן. לגבי הגברים היו הכיבושים מקור להתהדרות, בעוד שלגבי הנשים היו יחסים אלה מקור לחרדה כמוסה, שמא יתגלו הדברים, או - במקרה שהם אכן יתגלו - מקור להשפלה פומבית, ואפילו לעונש של ממש (גלות ממרכזי החברה האופנתיים - לכפר או למנזר). ובה בעת, אותן נשים ששמרו על עצמן, מפני פיתוייהם של מאהבים, נחשבו ל"מתחסדות". אלה היו פני הדברים בחברה שעליה כתב לאקלו והמרקיזה, בחרה לעשות במצב הקיים את השימוש הטוב ביותר עבורה, במקום לסבול ממנו. אין כאן

ניסיון להמעיט בחשיבותו של האלמנט הביקורתי-סאטירי בעיצוב הרוזן והמרקיזה. שניהם מוצגים כאנשים אכזריים ההורסים את זולתם ללא רחמים. המרקוזה מתהדרת ביכולתה לנצח את הגברים; ויתרה מזאת, אין דבר הגורם לה עונג כה רב כמו להיקרא "אכזרית". גם באישיותו של הרוזן יש קו סאדיסטי בולט. הדבר המושך אותו יותר מכל בכיבושה של מאדאם דה טורואל הוא הקונפליקט הפנימי הממושך והמיוסר שלה בין ערכי המוסר, שעליהם היא אמונה, לבין התשוקה המשתלטת עליה. שניהם, המרקוזה והרוזן, אינם מוכנים להשלים על כל אכזבה שהיא, וברגע שתוכניותיהם מסוכלות, אפילו בצורה הקלה ביותר, מיד הם משחרים לנקמה. יותר משחשובים להם ההנאה המינית והסיפוק המידי הנובע מכיבושו של המין הנשי, חשוב להם הכוח שהם צוברים בידם, כוח המאפשר להם לבצע בעתיד חסיטה חברתית באמצעות איום בשערורייה מרושעת.

מתוך "תרבות ההשכלה": הגות ואמנות באירופה של המאה ה - 18, הוצאת "האוניברסיטה הפתוחה", 1990

הו, נשים, קירבו ובואו לשמוע אותי! הניחו לסקרנותכן להובילכן, ולו הפעם, לעבר מטרות מועילות, בחנו את היתרונות שהטבע העניק לכן ואשר החברה חמסה מכן. בואו ללמוד כיצד מי שנולדה כבת לווייתו של גבר, היתה לשפחתו; כיצד משהידרדרתן למצב עגום זה, אתן מצופות להתענג עליו, לראותו כמצבן הטבעי; כיצד, לבסוף, בהיותכן מושפלות יותר ויותר בעבודתכן המתמשכת, העדפתן את החסרון שבנחיתות, סחורה פגומה, על פני חיי סבל נאצלים של ישות חופשייה ומכובדת.

מתוך: "מסה על חינוך הנשים", שודרלו דה לאקלו

הרקע התקופתי לכתיבת "יחסים מסוכנים"

"יחסים מסוכנים" הוא אחד הטקסטים שנכתבו בתקופה שבאה מיד לאחר תקופת לואי ה-14 (1643-1715). בתקופה זו, הידועה בצרפת גם בשם "התקופה הגדולה" ("le grand siècle"), ביסס לואי ה-14 שלטון, שהיה הקרוב ביותר, אולי, לאידיאל של שלטון אבסולוטי, ושזכה גם לתמיכה חזקה מצד הכנסייה. צרפת הייתה אז המדינה החזקה ביותר באירופה, לא רק הודות לצבאה, אלא גם הודות למנהיגותה הבלתי מעורערת בכל הקשור לתחומי התרבות והחברה. המנהגים הצרפתיים, גינוני הנימוס הצרפתיים, אופנת הלבוש הצרפתית, האדריכלות הצרפתית, השפה והספרות הצרפתיות – כל אלה היו למודל של חיקוי לשכבות העלית של החברה האירופית; הדבקות הצרפתית ב"תהילה" וב"כבוד" – שהביטוי הקיצוני ביותר שלה היה, בתחום

חיי הפרט הדו קרב, ובתחום הבין מדיני שדה הקרב – הייתה ערך, שאומץ וטופח על ידי הכל. כאמור, נתמך המשטר בצרפת באותה תקופה על ידי הכנסייה הקתולית, ולכך היו השלכות רבות. פירושו של דבר היה, למשל, שהנימה האופיינית לספרות ולתיאטרון הצרפתיים הייתה אז, למרבה הפרדוקס, מאוד "חינוכית" ומהוגנת מבחינת מוסרייה הכנסייה הצרפתית (באמצעות הפקולטה לתיאולוגיה שבסורבון) הטילה על הספרות צנזורה קשה,

שהתבססה על שיקולים תיאולוגיים, מוסריים ופוליטיים. זאת ועוד – נערות צרפתיות משכבות החברה הגבוהות התחנכו, לעיתים קרובות, במנזרים; פירוש הדבר היה, שהן קיבלו חינוך נוקשה יותר מבנות מעמדות דומים בארצות לא קאתוליות, כגון אנגליה, ארצות השפלה וגרמניה. המאה ה-18 – אפילו במחציתה השנייה – הושפעה עדיין מבחינות רבות מ"התקופה הגדולה", אף כי מבחינות אחרות הייתה שונה מאוד ממנה. צרפת, במיוחד אחרי המפלות שנחלה במלחמת שבע השנים, שוב לא משלה בכיפה באירופה כבעבר. הייתה תחושה חזקה באוויר, שהאריסטוקרטיה הצרפתית מתקרבת אל סף משבר, לא רק בשל מבקריה, אלא גם משום שהיא הקצינה יותר ויותר את עמידתה הקנאית על חשיבותו של ה"כבוד", את טירוף הדו קרב שלה ואת הניצול לרעה שעשתה בזכויות היתר שלה. בתקופת משבר זו בחיי החברה האריסטוקרטית בצרפת, הופיע הרומן יוצא הדופן של לאקלו.

מתוך "תרבות ההשכלה": הגות ואמנות באירופה של המאה ה-18, הוצאת "האוניברסיטה הפתוחה", 1990

הקשרו החברתי והפוליטי של "יחסים מסוכנים"

יחסים מסוכנים הינו רומן של תבונה, מעין אנציקלופדיה של הפיתוי. קשה להעלות על הדעת, שרומן בנוסח זה היה נכתב בתקופה אחרת מאשר תקופת ההשכלה – "תור התבונה". המיזוג של שכלתנות ומטפוריקה צבאית, שיוצר לאקלו, מעלה על הדעת את הקשרו החברתי-פוליטי של הספר – היחסים הבינלאומיים באותה תקופה. מדינאים כמו העריץ הנאור פרידריך הגדול, ראו בפוליטיקה הבינלאומית זירה למאבק מתמיד על השררה, מאבק שבו הכוח הוא הצדק, ובניסוחה של יקאטרינה ה-2: "זה שאינו מרוויח דבר – מפסיד". הוגה הדעות הגרמני פון בילפלד, בן התקופה, טוען בעניין זה בגילוי לב: "על העוסק במדיניות חוץ להשתחרר מאותם רעיונות ספקולאטיביים, המעסיקים אנשים רגילים, בדבר צדק, שוויון, מתינות, כנות ושאר מידות טובות [...] בסופו של דבר – הכל תלוי בכוח!".

במדיניות חוץ, טוען פון בילפלד, המטרות מקדשות את האמצעים, ויש ליישם לצורך כך כל אמצעי, מבחיל ככל שיהיה מנקודת הראות של המוסר המקובל. ההצלחה היא המדד היחיד למידת הצדק או אי הצדק שבמעשים. השקפה זו, שינקה במקורה מתפיסתו של מקיאווולי, נודעה ברבים בשם "תועלת המדינה". כתביו של בילפלד, שאיש לא גינה אותם כציניים או כבלתי מוסריים, זכו להערצתו של פרידריך הגדול, אשר ראה בהם תיאור בהיר ונאמן של אמיתות מובנות מאליהן. בצרפת קיבלה גישה זו ביטוי מובהק במעשיו של הקרדינל דה רישלייה, שלפי תפיסתו "תועלת המדינה" מצריכה קנה מידה כפול של צדק, ואין בכך כל סתירה לכללי הצדק והמוסר הנוצריים. נראה, שלא נהיה רחוקים מן האמת, אם נטען שואלמון ומאדאם דה מרטיי הינם במישור הסקסואלי מה שפרידריך ויקאטרינה במישור המדיני: רבי אמנים "בתועלת המדינה".

לאקלו ויחסו אלמון ומרטיי

ברומן "יחסים מסוכנים" ישנה ביקורת נוקבת על האצולה המושחתת של צרפת ערב המהפכה, מצד נציג המעמד השלישי, קצין התותחנים המקצועי, לאקלו. אלא שתוך כדי חשיפת ריקנותם וריקבונם של האצילים, הוקסם לאקלו בעל כורחו משנינותם המבריקה והמתוחכמת של זוג גיבוריו. עם זאת, אין לפקפק בכוונותיו. לאקלו, כתלמיד נאמן של רוסו, לא התכוון להאדיר את הרוע, אלא להציג דוגמאות של ניוון חברתי. ברור כי הסיום, בו הרשעים באים על עונשם, הוכתב לו על ידי מוסכמות התקופה והספרות. ואלמון הוא מוצר של תקופתו, גלגול מאוחר של דון ז'ואן של מולייר, "ליברטן", מילה שפירושה היה כופר באלוהים, קיבלה משמעות של הולל ומופקר. המרקזה מורכבת יותר, היא נוצרה לנקום את נקמת בנות מינה ולשלוט על בני המין הגברי. ואכן, מאדם דה מרטיי מסרבת להיות מושא פאסיבי לפיתוי; ממש כמו ואלמון בנשים, נוהגת היא בגברים, מפתה אותם, מתעתעת בהם ומשפילה אותם. בל נשכח כי לאקלו כתב חיבור על חינוך הנשים, ובסכסוך הנושן בין שני המינים נקט עמדה פמיניסטית. אך בנסיבות התקופה לא יכלה אשה משוחררת מכבלי הדת והמוסר המקובל להיות אלא מפלצת. מרטיי מוצגת כנחש חלקלק, מרתק, ארסי ומסוכן. היא מודעת היטב לפקחותה, עליונותה, כוח ההרס וחוסר המעצורים המוסריים שלה. בה בעת היא גם מודעת היטב לעובדת היותה אשה, כלומר יצור מפוקח, מוגבל, נחות בעיני הגברים השליטים בחברה האריסטוקרטית בה היא חיה. היא מפנה את כל מרצה, תחת מעטה כבוד של חיים מהוגנים ומכובדים, להשגת חופש מיני מרבי לעצמה, ולנקמה באמצעות אחרים, אם ישירות או בדרך עקיפין. במבצע זה של השחתה, היא נעזרת במשתף פעולה פחות מבריק ממנה, הרוזן דה ואלמון. רוב העלילה עוסקת בתיאור עסיסי, ציני, מחושב, חסר רגשות של פיתויים. ואלמון מפתה, בהשראתה של מרטיי, נערה צעירה וחושנית, תמימה ובתולה, ססיל וולאנדז'. במקביל, הוא מפתה אשה בשלה יותר, צנועה וברה, מאדאם דה טורול. הוא מתאהב בחוסר הישע שלה, בתמימותה, למורת רוחו, מבלי שיוכל להודות בכך, אפילו לא בעיני עצמו. הדבר עומד בניגוד לאופיו, ובעיקר לדימויו של מפתה מקצועי, חסר רגשות, עליו הוא חייב להגן. הרומן מסתיים בפילת שני הקושרים נגד המוסריות המפוקפקת של החברה המנוונת. הסיום מדגיש דו משמעות מוסרית. תיאור החברה המושחתת סאטירי במהותו, מוקיע, מאשים, אך כזאת היא גם הוקעת שני המורדים. הם מבטאים את התוצאות הנוראות של יישום העקרונות הרציונאליים של המאה ה-18, בשירות האגואיזם השטני של האדם.

ואלמון ואמילי
איור משנת
1782

איור למכתב מס 71 (1796)

מבוסס על המאמרים "הכתיבה כפיתוי" מאת לנה שילוני, "דיעות אחרונות", 19.12.1975 ו"אהבה קטלנית" מאת נחמן אינגבר, "דיעות אחרונות", 17.04.1990

כריסטופר המפטון (מחזה)

מחזאי, תסריטאי, במאי ומפיק. יליד פורטוגל. את ילדותו בילה בעדן, מצרים וזנזיבר. בוגר לימודי צרפתית ואנגלית באוניברסיטת אוקספורד. במסגרת לימודיו, הועלה מחזהו "איפה אמא שלי" (1964), שעסק בהומוסקסואליות בגיל ההתבגרות. המחזה שזכה להצלחה רבה, הוצג לאחר זמן קצר ב"ווסט אנד" והמפטון היה למחזאי הצעיר ביותר שמחזהו פרי עטו הועלה בו. בשנות השישים המאוחרות התמנה למחזאי הבית של ה"רויאל קורט". עיבודים ותרגומים: "הדוד וניה" (1970), "הדה גאלר" (1970), "בית הבובות" (1973), "דון ז'ואן" (1972), "אגדות מיערות וינה" (1977), "טרטיף" (1985), "איש ההיסטוריה" (1981), "מלון דו לאק" (1986) - זוכה פרס המחזה הטלוויזיוני הטוב ביותר, "האב הטוב" - זוכה פרס איטליה. בשנת 1985 כתב את המחזה "יחסים מסוכנים" עפ"י הרומן של שודרלו דה לאקלו עבור התיאטרון השייקספירי המלכותי. מאוחר יותר, עיבד את המחזה לתסריט קולנועי. הסרט, שיצא לאקרנים בשנת 1988 זכה להצלחה בינלאומית ובפרסים רבים. בין שאר תרגומיו בשנים האחרונות, כלולים גם מחזותיה של יסמינה רזא, צ'כוב ואדן פון הורבאט. היה שותף בעיבוד הבימתי ובכתיבת השירים למחזות הזמר "סאנסט בלוורד" ו"דראקולה". בין מחזותיו הנוספים: "ליקוי מאורות", "פינוקים", "הפילנטרופ", "פראים", "אגדות מהוליווד".

אלי ביז'אווי (נוסח עברי)

ליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיו: תרגום: "סיפור הפרברים", "בית ספר לנשים", "קברט", "רומיאו ויוליה", "דבר מצחיק קרה" (ת. הקאמרי). "הקמפן" (ת. הבימה). "טרטיף", "על אהבה וחברות", "אוצר-יקר", "אוליבר", "Avenue Q" (ת. בית ליסין), "פיאף", "שחק אותה סם", "טירונות בלוד" (ת. באר שבע). "שנה עם צפרדי וקרפד" (ת. המדיטק). "היפה והחיה" (ק.א.הפקות). "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "בדלתיים סגורות", "השגחה עליונה", "גאידה", "תשוקה", "ג'קיל והיד", "האידישית", "משחקי חופשה" (ת. הספריה). "כלוב העליזים" (תיאטרון מסחרי), "ליצנים של אלוהים", "אל נקמות" (סל"ה יורם לוינשטיין). כתיבה: "לא דובים ולא יער", "אריה הספריה" (ת. המדיטק). "ליזיסטרה" - פנטזיה קומית על שלום" (עם אודי בן משה על-פי אריסטופנס, ת. הבימה). כתיבת התסריט ל"בנות", סרטו של איתן פוקס. בימוי: בת. באר שבע: "פיאף". בת. הקאמרי: "תעלת בלאומילך" (עם גורי אלפי). בת. הספריה: "תשוקה", "בדלתיים סגורות", "היפה והחיה". בבית צבי: "אנדורה", "השגחה עליונה", "ספון ריבר". זוכה פרס על כתיבת הליברטו לאדיפוס משפט האלים" (פסטיבל עכו, 2000). זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002-2006. זוכה פרס קרן רבינוביץ' לתרגום על שם עדה בן נחום לשנת 2014 על תרגומו ל"טרטיף".

אילן רונן (בימוי)

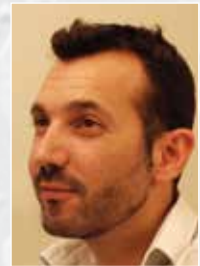
מנהלו האמנותי של תיאטרון הבימה מ-2005. מנהלה האמנותי של קבוצת צעירי הבימה (1996-2004). מנהלו האמנותי של תיאטרון הקאמרי (1984-1992). מנהלו האמנותי של תיאטרון החאן (1975-1982). שותף להקמת הבמה הסאטירית בתיאטרון "צוותא" (1977). בנובמבר 2011 נבחר לנשיא "איחוד תיאטראות אירופה" (UTE) וב-2013 נבחר לקדנציה נוספת.

בין עבודותיו: "עקומים", "מחכים לגודו" (ת. חיפה, על עבודה זו נבחר ע"י אוניברסיטת מישיגן לאחד הבימאים הבולטים בשנות ה-80). בת. בית ליסין: "מותו של אנרכיסט", "חשמלית ושמה תשוקה". בת. הקאמרי: "טוב" (הצגת השנה ובימאי השנה בעיתון "מעריב"), "קסטנר" (פרס מסקין למחזה המקורי), "מיכאל קולהאס", "אמא קוראז", "גם הוא באצילים", "נורה", "חפץ", "הבכיינים". בת. הבימה: "החייל האמיץ שוויק", "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "הקומיקאים", "כתר בראש", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מלחמה", "הלהקה", "אנה קרנינה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "הסוחר מוונציה" (ההצגה הזמנה לייצג את ישראל בפסטיבל שייקספיר הבינלאומי בתיאטרון "הגלוב" בלונדון, במאי 2012), "הקמפן", "חשמלית ושמה תשוקה", "הוא". זכה בפרסים ע"ש משה הלוי, שמעון פינקל, יוסף מילוא, פרס רוזנבלום. ביים את "קסטנר" בת' העירוני של הילברון, גרמניה (1988), ההצגה "מיכאל קולהאס" השתתפה בפסטיבלים בינלאומיים באדינבורג וורשה (1987/8), בסיבוב הפועות בגרמניה (1988) וברוסיה (1990). ביים את "גם הוא באצילים" בתיאטרון "מאלי" במוסקבה (1990). ההצגה "מחכים לגודו" השתתפה בפסטיבל מנצ'סטר (1994), "מעגל הגיר הקווקז" בפסטיבל בינלאומי לתיאטרון גרמני (2000), "מלחמה" בתיאטרון "סטאבילה", טורינו, בתיאטרון "קאטונה", בודפשט, בתיאטרון "בולאנדרה", בוקרשט (אפריל, 2007), ב"תיאטרן דואה פארמה" (2008), "אנה קרנינה" בבוקרשט (2008), "מסילה לדמשק" במוסקבה (2012), "הסוחר מוונציה" במדריד (2013).

ניב מנור (תפאורה)

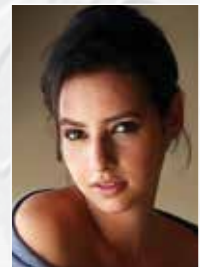
בוגר החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיו: "עשר דקות מהבית", "יהוא", "אלוהים מחכה בתחנה", "השבועה", "לא שנא" (ת. הבימה). "חוות החיות" (ת. גשר). "הפרדס", "אמא שלו", "אהבה זה לא הכל" (ת. בית ליסין). "בוגד" (ת. באר שבע). "הרפתקאות חמור שכולו תכלת" (ת. חיפה). "חלילי הקסם", "סינדרלה" (האופרה הישראלית). "נישואי פיגארו" (סימפוניטה באר שבע). "המשתה", "הזמרת הקרחת", "הרמאי" (אופרה קאמרה), "רחמי של טיטוס" (התזמורת הקאמרית הקיבוצית).

אולה שבצוב (תלבושות)

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב במגמה לעיצוב במה. בין עבודותיה: תלבושות: "קן הקוקיה", "החולה מדומה" (ת. באר שבע). "חלום של לילה בלב קיץ", "אביב מתעורר", "משחק ילדים", "מנדרגולה", "מימונה", "הקוסם מארץ עוץ", "מקסי ואני", "33 ווריאציות", "הפרדס", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "פינוקיו", "המוגבלים", "חתולה על גג פח לוהט" (ת. בית ליסין). "יונה ונער" (ת. גשר). "סיראנו דה ברד'ראק", "אופרה בגרוש" (ת. הקאמרי). "מאדאם באטרפליי" (הבלט הישראלי). "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה). "היי יפה" (צוותא). "ריקוד משפחתי", "הקסם של אורנה", "פרח הלב של ריקדינג" (ת. אורנה פורת לילדים ולנוער). "ססוגוניה", "גור זאב עם כבש", "הנס" (ת. ארצי לנוער). "ארץ הגרביים האבודים", "סוד הגן הנעלם" (ת. הקיבוץ). "שוליות הקוסם" (ת. מופע). "הזמיר של קיסר סין" (ת. גושן), "מסע בין הקלעים" (ת. ירושלים). "הומיאו ויוליה", "אנטיגונה" (ת. האוניברסיטה). תפאורה ותלבושות: "אגף 6" (ת. הסמטה). "תל-אביב שלי", "נגן לי אגדה" (ת. אורנה פורת לילדים ולנוער), "משחזר הסכינים הסיני" (בית ספר למשחק ב"ש). מיציגים: "אובאים", "נלך לרקוד" (פסטיבל עכו). זוכת מלגה קרן תרבות אמריקה ישראל 2004-2001. זוכת פרס "קיפוד הזהב" 2007 על עיצוב תלבושות ("היי יפה"). זוכת שני פרסי התיאטרון הישראלי על עיצוב תלבושות: "חלום של לילה בלב קיץ" (2009), "מנדרגולה" (2011).

מירי לזר (כוריאוגרפיה ועריכה מוסיקלית)

כוראוגרפית, בימאית ועורכת מוסיקלית. בוגרת מצטיינת של המסלול לתיאטרון מחול ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בוגרת תואר שני בתכנית הבינתחומית לאמנויות באוניברסיטת תל אביב, 2015. בין עבודותיה כבימאית: "25" (בשיתוף עם מאור זגורי, זוכת פרס ההצגה המצטיינת וציון לשבח על בימוי בפסטיבל עכו, 2010), יצירת תיאטרון-המחול Distanz (צוותא), יצירת תיאטרון-המחול "פולארוד" (ביה"ס לאמנויות הבמה). היצירה הוצגה בתיאטרון "הבימה", תיאטרון "תמונע" והוזמנה לפסטיבלי תיאטרון בינ"ל בין עבודותיה ככוריאוגרפית וכעורכת מוסיקלית: בת. הבימה: "המלט", "הוא", "חשמלית ושמה תשוקה", "הכיתה שלנו" (בשיתוף ת. הקאמרי, זוכת פרס התיאטרון לשנת 2014), "הסוחר מוונציה", "נתתי לה חיי", "מישהו ימות בסוף". בת. הקאמרי: "מקבת". בתיאטרון תמונע: "אבסינט", "המחברת הגדולה". בת. צוותא: "בתולים", "הרדופים" (זוכת פרס "קיפוד הזהב", 2013 על עיצוב התנועה), "הומאז". בפסטיבל ישראל בדימונה: "שלג ויער". בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "לשמוע על הכדור". מעצבת את פסקול סדרת הטלוויזיה "זגורי אימפריה". מורה לבימוי בביה"ס לאמנויות הבמה של סמינר הקיבוצים.

זיו וולושין (תאורה)

בוגר "סמינר הקיבוצים" בתיאטרון. בין עבודותיו: "פשוטה", אלף לילה", "החוטם" "כוכב יאיר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "לא שנא", "השבועה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "הוא", "עשר דקות מהבית" (ת. הבימה). "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה, פסטיבל חיפה 2003, 2009). "אישה בחולות" (זוכה פרס התאורה, "קיפוד הזהב", 2006), "נשים זרות" (זוכה פרס התאורה, "קיפוד הזהב", 2007) (ת. יפו). "הקסם של אורנה" (תיאטרון אורנה פורת, זוכה פרס תאורן הצגות הילדים). "ערבה" "תיאטרון נוצר, זוכה פרס התאורה, "קיפוד הזהב", 2012), "האסיר מהקומה ה-14" (ת. הקאמרי בשיתוף ת. באר שבע). "הידיד", "הכיתה המעופפת", "מלך היהודים", "המכשפה בבית ממול" (תיאטרון המדיטק, זוכה פרס התאורה, פסטיבל חיפה, 2012). "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש" (ת. בית ליסין), "משהו למות בשבילו", "בומרנג", "חמור שכולו תכלת" (ת. חיפה). "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים" (ת. גשר), "חבלי משיח", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "הומיאו ויוליה" (ת. באר שבע). באופרה - "ידיו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות" (אופרה קאמרה).

ברק גונן (קרבות במה)

שחקן, כותב וחבר מייסד בלהקת "סקפינו", המתמחה בתיאטרון פיזי ומסכות. בעל חגורה שחורה בשתי אמנויות לחימה שונות, אשר שילב את ידיעותיו בלחימה ובתיאטרון פיזי ופיתח טכניקה מיוחדת לקרבות במה. עיצב קרבות ל"פסטיבל פעם" בקיסריה, ולפסטיבל חיפה להצגות ילדים. בתיאטרון עיצב קרבות במה למחזמר "פיטר-פן", ולהצגה "אש בראש" של תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער. תיאם קרבות לסדרת הטלוויזיה לנוער "חצויה". מעל לעשור היה מעצב קרבות הבמה של האופרה הישראלית. במסגרת תפקידו עיצב קרבות לאופרות רבות: "כוחו של גורל", "הטרובדור", "שמשון ודלילה", "כרמן" ועוד.

אסי אשד (שפה ודיבור)

מלמדת דיבור ושפה ב"בית צבי". לימדה בבית הספר לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים" ובחוג לתיאטרון באוניברסיטת חיפה. השתלמה בסטרטפורד אצל סיסילי בארי (RSC) ובלונדון אצל פטסי רודנברג (RNT). בין עבודותיה: בת. הבימה: "הוא", "אדיפוס - תיאור מקרה", "חשמלית ושמה תשוקה", "הקמצן", "אדם לא מת סתם", "השבועה", "פרסונה", "הסוחר מוונציה", "קוויאר ועדשים", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "חברון", "מסילה לדמשק". בת. הקאמרי: "המלט", "היה או לא היה", "המלך ליר", "ריצ'רד II", "ריצ'רד III", "מקבת", "עוץ לי גוץ לי". בת. חיפה: "סיפור פשוט", "המלט", "מקבת". בת. גשר: "סונטת קרויצר", "כולם רוצים להליווד". בת. הספריה: "ריצ'רד השני", "קליגולה", "ריצ'רד השלישי". בת. החאן: "האדרת", "בגידה", "האשליה", "אסתרליין יקירתי". בת. באר שבע: "אילוף הסוררת", "הרבה רעש על לא כלום". באנסמבל עיתיים: "הדיבוק", "כישוף".

עיצוב לתלבושות: אולה שבצוב

אסנת פישמן (המרקזה דה מרטי)

בוגרת בית-צבי, 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה ישראל לשנים '93, '94, '95. בין תפקידיה: בת. הבימה: "קופסה שחורה" (אילנה), "חודש בכפר" (נטליה פטרובנה), "מלחמה" (האם), "נמר חברבורות" (רוחמה), "חתונה מושלמת" (ג'ודי), "החותנת" (מיקה), "חתונה מושלמת", משוגעת" (טומי), "החגיגה" (הלן), "השחף" (ארקדינה), "מונוגמיה" (מיקי), "קוויאר ועדשים" (ולריה), "אם הבית" (בקי), "המאהב" (אסיה), "חיזור גורלי" (אלכס פורסט). בת. הקאמרי: "קומדיה של טעויות" (לוצ'יאנה), "הלילה ה-12" (אוליביה), "אדון וולף" (אסתר), "אלמה" (אלמה), "המורדים" (מרתה), "רצח" (הכלה), "המפקח בא" (שירה), "הרב קמע" (מיקי), דוני רוסטה הרווקה" (רוסיטה), "אקורדיונים" (דפנה). זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין לשחקנית המצטיינת 2003. זוכת הפרס ע"ש השחקן אהרון מסקין לשחקנית המצטיינת 2015.

אביב אלוש

(הרוזן דה ואלמון)

בין תפקידיו: בת. הבימה: "השוטר אזולאי", "אם יש גן עדן" (זיתלאווי), "הסוחר מוונציה" (גרציאנו), "הקמצן" (קלאנט). בטלוויזיה: "להיות איתה" (עמוס), "תא גורדון" (אופיר), "אלנבי" (ארז), "עספור" (קובי), "הבורר" (עידן הומי) בקולנוע: "עד מדינה", "רימון הזהב".

דנה ידלין (מאדאם דה טורול)

בוגרת "בית צבי", 2013. במהלך לימודיה זכתה במלגות, ביניהן: מלגת הדסה ורפאל קלצ'קין ומלגת הצטיינות "סנו". בין תפקידיה: "הטרגדיה של מקבת" (ת. האינקובטור), "מוחות" (קבוצת התיאטרון הירושלמי בשיתוף פסטיבל ישראל), "אמונה, אהבה, תקוה" (ת. תמונע). כתבה את "מינגלינג", מופע יחיד המבוסס על קטעי Spoken Word (שירה מדוברת). פרסמה שירים בכתבי העת "מעין", "כתובות" ו"עיתון 77".

דוית גביש (מאדאם דה וולאנד)

בוגרת מגמת התיאטרון בתיכון אלון רמה"ש ובוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, 1994. בין תפקידיה בת. הבימה: "מריוס", "מנדרגולה", "מלכוד 22", "מלחמת אחים", "מעגל הגיר הקווקזי" (גרושה), "בית ברנרדה אלבה" (המשרתת), "יומנה של אנה פרנק" (מיפי), "מניין נשים" (חנה קשמון), "8 נשים" (פיארט), "אנטיגונה" (אורדיקה), "אכזר ורחום", "חברון", "דיבוקים", "אלף לילה ולילה", "השחף" (פולינה), "כתם לידה" (רבקה), "מונוגמיה" (אליס) מלכת הלבבות), "שרי מלחמה" (רינה העיתונאית), "הזוג המוזר", "החותנת", "אנה קרנינה", "קוויאר ועדשים", "החייל האמיץ שוייק", "החולה היהודי" (דליה), "אבא גוריו" (מאדאם ווקה/אמו של ראסטיניאק), "גבירתי הגאווה" (גב' פירס). וכן: "משהו עגנון" (נאמן הפקות), "היפהפה האדיש" (מונודרמה), "בוויטרה הגזלן" (ת. הקאמרי), "אימפוטנציה" (פסטיבל מחזאות מקורית, תיאטרון הסמטה), "הטיפול" (מרכז הפרינג). זוכת פרס ע"ש השחקן שמוליק סגל, 2002.

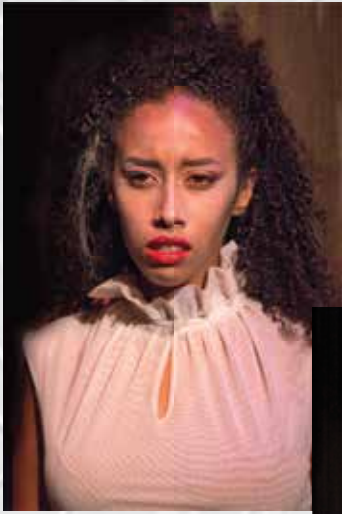

לאה גלפנשטיין (ססיל וולאנד)

בוגרת מגמת משחק בתיכון לאמנויות "תלמה ילין" בהצטיינות, 2001. בוגרת ביה"ס למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצה" (ביאטריצה), "בתולים" (מיה), "התקלה" (פילא). בת. הבימה: "החוטם" (אף, שוער, נערת המפכח, ילד, פקיד), "מישהו ימות בסוף" (ניקוי), "ביקור הגברת הזקנה" (אוטילי), "מסייה דה פורסוניאק", "פוסטראומה", "ארץ חדשה", "אדם לא מת סתם" (שפרה, הילד המת), "השבועה", "אלוהים מחכה בתחנה", "אבא גוריו" (דלפין/אגאתה), "יהוא" (קטורה). בת. המדיטק: "מותק" (מותק). בת. לילדים ולנוער: "הרפתקה בקרקס" (לני). ת. השעה: "האסופית" (אן שרלי), "הלב האמיץ של אירנה סנדלר" (אירנה סנדלר). זוכת פרס השחקנית המבטיחה מטעם תיאטרון "הבימה" ופרס השחקנית בפרסי הבמה לילדים ולנוער עבור תפקיד אן שרלי ב"האסופית". הייתה מועמדת לפרס שחקנית המשנה לשנת 2013 עבור תפקידה בהצגה "אדם לא מת סתם".

מאור שוויצר (השכליה דאנסני)

בוגר בית הספר למשחק "הדרך", 2011. בין תפקידיו: בפרינג: "אדיפוליס", "שיחות עם הברמן". בתיאטרון הפרטי: "שלושת המוסקטרים". בטלוויזיה: "חצויה", "גאליס", "עמוק במים", "אופוריה", "2.3 בשבוע", "המיוחדת", "פרופיל 64", "שטיסלי", "איש חשוב מאוד", "שחקן זר", "להרוג את סבתא". בקולנוע: "עמק", "איביזה", "ירח בבית 12", "Dog Leash", "Land of the little people" (התחרה בפסטיבל "קאן").

אשרת אינגדסט (אמילי/ז'ולי)
 בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. זוכת מלגה ע"ש אוהלה הלוי ומלגת "קרן שרת" 2013. בת. הבימה: "השבועה" (לילית/יורד ים), "אלוהים מחכה בתחנה" (אמל), "אבא גוריו" (ויקטורין). בתיאטרון הפרטי: פסטיגל 2015. בטלוויזיה: Tyrant (הרוחן, YES) סדרת הנוער "שכונה" (ערוץ ניקלאודיון). זוכת פרס השחקנית המבטיחה ע"ש אלה דן 2015.

תימור כהן (אמילי/ז'ולי)

בוגרת בית הספר למשחק יורם לוינשטיין, 2012. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אבא גוריו" (ויקטורין). בת. בית ליסין: "אמא שלו" (ג'סיקה). בת. הערבי-עברי: "פאפעג'ינה" (פאפעג'ינה). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "התפקיד הראשי" (אורה), "שתי פנים לאמת". בת. הארצי לנוער: "הכבש הששה עשר". בת. המדיטק: "מופע זוגי". ת. גושן: "הכל פתוח" (נעמי שמר). ב"חג המחזמר": "כלה על הנייר" (טונקה גרינבוים). בקולנוע: "רסיסי אהבה", "ביאכטה". בטלוויזיה: "פצועים בראש" (ליאנה), "נויורק" (עונה 2, אילנית), "עממיות", "חברות"

חן גבעתי (משרת)

בוגר ביה"ס למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2015. במהלך לימודיו זכה במלגות רבות, ביניהן: מלגה ע"ש אוהלה הלוי, מלגת מישל קיקואין ומלגה ע"ש שמואל בונים. בוגר סדנאות עם אנדרו ויז'נבסקי (אנגליה) וגיום פיז'ם (צרפת) במשחק שייקספירי. בין תפקידיה: בת. הבימה: "המלט" (לארסט), "נמר חברבורות" (עקיבא חיות), "אהבתי הראשונה" (מק). בפרינג': בת. תמונע: "רומיאו" (במסגרת מופע הפתיחה בפסטיבל שייקספיר הבינלאומי, 2015). בת. קרוב: "נצורות" (נדב). בת. אלעד: "הרפתקה בקרקס" (לנסולוט).

נמרוד דגן (משרת)

בוגר ביה"ס למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה מלגות לימודים ע"ש: שמואל בונים, מישל קיקואין ואוהלה הלוי. בין תפקידיה: בת. הבימה: "המלט" (גרטרוד), "נמר חברבורות" (דוד לתלפיות), "אהבתי הראשונה" (מקס). בתיאטרון יפו: "חיי" (מלכה), "הכלה וצייד הפרפרים" (גץ). בת. השעה: "פרח לב הזהב".

רותי לנדאו (מאדאם דה רוזמונד)

בוגרת "בית צבי", 1985. בין תפקידיה: בת. הבימה: "הבחורים בבלת ממול" (שילה), "בוסתן ספרדי" (לונה), "קן הקוקייה" (האחות פלין), "מניין נשים" (אטה), "הנאהבים והנעימים", "8 נשים", "חתונה מושלמת" (דפני), "אנה קארנינה" (הנסיכה בטסי), "שעה יפה ליוגה" (בלהה), "החותנת" (גילה), "כתם לידה" (השדכנית), "השוטר אזולאי" (בטי), "ביקור הגברת הזקנה" (אשתו של איל), "הדה גאבלר" (דודה יולה), "רעל ותחרה" (מרתה), "מירלה אפרת" (חנה דבורה), "עשר דקות מהבית" (אסתר וקסמן). בפסטיבל עכו: "בצחוק ודמעי", "נפט". בת. הספרייה: "כאילו בחלום". בת. באר שבע: "המלאך הכחול". בתיאטרון לילדים ולנוער: "פצפונת ואנטון", "העד". בקולנוע ובטלוויזיה: הסרט "ולקחת לך אישה", סדרות הטלוויזיה "חלומות נעורים" ו"משפחת עזאני".

שפי מרציאנו (אזולן)

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. בת. הבימה: "המאהב" (נעים), "חיזור גורלי". בת. המדיטק: "הכיתה המעופפת". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טופלה טטוריסו". זוכה פרס השחקן המבטיח לשנת 2014 עבור תפקיד נעים בהצגת "המאהב".

הגר טישמן (ססיל וולאנד)

בוגרת ביה"ס למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2013. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אבא גוריו". באנסמבל עיתים: "פר-גינט". בצוותא: "הומאז". בסוזן דלל: "טורנה". בפסטיבל עכו, 2015: "פרלשטיין". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "בגן של ביאליק", "מעלה הקרחות". בת. הקיבוץ: "סוד הגן הנעלם", "המהדקים". בת. המדיטק: הצגת היחיד "פרפרים בבטן". בטלוויזיה: "זומזום" (רוני).

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף - המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

אלריך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונת

לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאווה

רוזנברג ריקי - מזכרת כבוד, חפץ סגלייה

מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

גבי נרדה ועזרא גוטסמן רוני ויאב גולדנברג אורה גור אלן גורביץ מוניק גורביץ אריאלה וגרשון יגור מיכה ושרה גלר אתי ואהוד אונגר יעל ורמי איזקסון אירית אילין שרה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה וג'קי אלון אידה ושמעון אלחנני איטה אלקון עידית אלרוזי הניית עופרה אדרי, נועה אתגר, אלה בקר, נועה בקר, אושרית טרבלסי, אפרת כהן, הילה כהן, יוליה לוי, רונת מאק, ג'טה מילר, לירון מינקין, אביטל פלג, אברהם פפן, רחל צמח, מיכל רואף, לינה שניר	גבי נרדה ועזרא גוטסמן רוני ויאב גולדנברג אורה גור אלן גורביץ מוניק גורביץ אריאלה וגרשון יגור מיכה ושרה גלר אתי ואהוד אונגר יעל ורמי איזקסון אירית אילין שרה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה וג'קי אלון אידה ושמעון אלחנני איטה אלקון עידית אלרוזי הניית עופרה אדרי, נועה אתגר, אלה בקר, נועה בקר, אושרית טרבלסי, אפרת כהן, הילה כהן, יוליה לוי, רונת מאק, ג'טה מילר, לירון מינקין, אביטל פלג, אברהם פפן, רחל צמח, מיכל רואף, לינה שניר	כיהן פניו ופניית כרמל שוש לוי גיטה ליאון אמנון ומלכה ליבאי דוד לנדאו מרינה ואילן בן זאב לנדאו ליאורה ולי לנדסברג ברונו לנדסברג דיתי ואלכס לסט רוני וגבי מאור גליה ויהושע מטלון מוראל וענת מיתר עפרה ולי אפשטיין נאמן אייבי ודליה נמרודי עופר ורית נתנאל נגני ועוזי סביר רינת סגול טובה וסמי פרופ' סוארי יצחק ועדיה סטיבה אורה ואיתן סמית רלי סלע יהודית סדן שמחה עזריאלנט איה פדרמן ליאורה ומיכאל פישמן טובה ואליעזר פלדמן איה וזאב פלדרבאום מייק פרופר אתי וגד פרופ' פרשקר יוסף ודליה קונדה אפרים וציפי	כהן פניו ופניית כרמל שוש לוי גיטה ליאון אמנון ומלכה ליבאי דוד לנדאו מרינה ואילן בן זאב לנדאו ליאורה ולי לנדסברג ברונו לנדסברג דיתי ואלכס לסט רוני וגבי מאור גליה ויהושע מטלון מוראל וענת מיתר עפרה ולי אפשטיין נאמן אייבי ודליה נמרודי עופר ורית נתנאל נגני ועוזי סביר רינת סגול טובה וסמי פרופ' סוארי יצחק ועדיה סטיבה אורה ואיתן סמית רלי סלע יהודית סדן שמחה עזריאלנט איה פדרמן ליאורה ומיכאל פישמן טובה ואליעזר פלדמן איה וזאב פלדרבאום מייק פרופר אתי וגד פרופ' פרשקר יוסף ודליה קונדה אפרים וציפי	קורט אורי ועפרה קוריצקי נירה קז נילי וישראל קפלן שרה קצין יהודית קרן מיקה ורוני קריב נילי רב חן רפי רב-הון יעל רבינוביץ רונית רביד נאווה ואברהם רהב רני והילה רובין ציפי ופנחס רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר רוזנברג ריקי רוטר גבריאל ואסתר רז אייל וריקי ריס איטה רפפורט עירית שגיאל לייזקה עמי וטדי שוסטר דליה שטראוס בן דרור רעיה שליונגר שמואל שפיגלר רוני שקד שושנה וישעיהו שקד חיה רות לבה שרון שרילי דניאלה ודני שרף רוני ואהרון תאומים מושיק ועירית תשובה יצחק וחיה
--	--	--	---	--

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דיקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, בן עמי עינב, יוסי שחק, דורלי אלמגור
מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר, משה קפטן
מנהלת מחלקת אמנותית ומלחמת: רות טון-מנדלסון
מנהל כספים: יגאל ספיבק
דוברות יחסי ציבור: ריאל שמיר בלאט
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרון-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אזון, טלי אורן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורג'י אסכנדר, אביטל אלבחר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רונת אפל, נעמה ארמון, דפנה ארמון, אורי בנאי, אורי בדר, עמוס בוראון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברבירו, שלומי ברטנוב, עידו ברטל, שרידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאל, רינת גולדמן, שוש גורן, גלית גיאת, לאה גלפשיטין, אשוח גספריאן, אילנית גרשון, תומר דהן, גבי אהוד-דוד, יבגניה חודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הרר, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זור-ארץ, ניר זליחובסקי, אורן חבוט, ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, דנה ידלון, לירון יואלי, ריזה ישראלי, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, אילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רוני לנדאו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, רוי מילר, רינת מטטוב, ראוהה מן סוליתמן, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, אורית נחמיאס, דוריס נמני, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, גאסן עבאס, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברטו פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, אלינור פלקסמן, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלעי, ליא קניג, סטיאנה קנליס-אוליי, גיל קפטן, רוני קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, אדו רגב, אילית רובינסון, אורנה רוטברג, שחר רז, דור ריבי, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרן, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, גלי תגר, יפה תוסיה-כהן

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהל שיווק: יגאל הרטל
מנהלת מכירות הבית: חתונה קיפניס
עוזרת למנהל מחלקת שיווק: ענת נתן
מנהל מחלקת חינוכית: אבי קלמה
מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי: איתן אדר

שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:

רויטל בן צור, ירדו רבינוביץ-יצחקי, ג'ו קרואדר, בן ואקנין, שיר סיני

מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:

אילן וולשטיין

מנהלות משמרת: שני לוי, יפעת פרג' חסן קופאים: שירלי כהן, רונת פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל איזיק, אבי גז, אושרית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שרון

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, דולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

להצגת "יחסים מסוכנים"

מנהל טכני: גיא פיילר | סגן מנהל טכני: יחיאל עוזרי/אלי ברנה
ביצוע תאורה: רונן צור/ליאור לוין
ביצוע סאונד: שלומי גילר/דני זודקביץ/רפאל שפירוביץ
תפעול תלבושות: עפרה אדרי/ אינה אבגוסטבייריס,
מרינה גרשמן/ בר בן אהרון | תפעול אבזרים: אברהם פפן/אורי לפיד
תפעול פיאות: אווה אוסנה, נדיה סמורגון, אנה קוסטיצ'ב

פרטואר הבימה כ"ש ג'אטרון, ויש הבימה! ההצלחות הממשיכות

מה שטוב בקליני

ללקוחות Cal מגיע רק טוב

חדש!

תשלום והטבות במסעדות ישירות מהנייד

■ חיפוש מסעדות ■ הזמנת מקום ■ ניווט ■ הטבות קבועות ומשתנות

הורידו עכשיו את אפליקציית ארנק Cal4U

כל מה שטוב בשבילי, עכשיו גם בנייד

- פירוט עסקות וחייבים** (Icon: Credit card)
- ניהול המסמכים שלי** (Icon: Document)
- לקיחת הלואה** (Icon: Hand holding document)
- הטבות בארץ ובח"ל** (Icon: Gift box)
- תשלום והטבות במסעדות** (Icon: Plate and fork)

חפשו אותנו ב-

בכפוף לתקנון Cal4U

- מה עושים עם ג'ני?**
מאת דר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט
- יחסים מסוכנים**
מאת כריסטופר המפטון
בימוי: אילן רונן
- ז'קו**
מאת אילן חצור | בימוי: איציק ויינגרטן
- אויטה המחזמר**
מאת טים רייס ואנדרו לויד וובר
בימוי: משה קפטן
- הבן הטוב**
מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן
- יהוא**
מאת גלעד עברון | בימוי: אילן רונן
- נעצר בחצות**
מאת מארק הייהרסט
בימוי: משה קפטן
- משפחה עליזה**
מאת רון קלארק וסם בורביק
בימוי: נתן דטנר
- עשר דקות מהבית**
מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי
- אשה בורחת מבשורה**
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובבימוי
- סיפור פשוט**
עפ"י ספרו של ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג
- קוריוזלונס**
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין
- לבד בברלין**
עפ"י ספרו של האנס פאלדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן
- פליישר**
מאת יגאל אבן-אור
בימוי: איציק ויינגרטן
- המאהבת ה-9**
מאת יהושע סובול
בימוי: משה קפטן
- הילד חולם**
מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן
- עקומים**
מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

מחלימים באחוזת פולג

להחלים באוירה כפרית רגועה, זה בטבע שלנו.

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באוירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

אחוזת פולג

- לקחת פסק זמן לאחר ניתוח או אישפוז
- לנוח כשהמטפלת נוסעת לחופשה
- מבוטחי כל קופות החולים זכאים להשתתפות בהחלמה לאחר ניתוח או אישפוז (על פי תקנון הקופה)

לפרטים נוספים ופגישת היכרות אנא התקשרו:
***3616 • 1-800-33-33-70**

קיבוץ תל יצחק

אחוזת רובינשטיין

רשת הדיור המגוון הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il